

Edvard se je ozrl in jezno zaklical: „Ne boš mi-
roval? Počaki, ti že pokažem!“ In že je segel v sneg.

„Ne, Edvard, ne lučaj, da ne ubiješ kakšnega
okna!“ ga je posvaril razumnejši Karol.

Edvard je zalučil kepo v stran, pa zapretil dečku:
„Ko bi bili na ledini, bi jo že steknil.“

„Tam bi mu sam pokazal“, je pritegnil Karol.
„Idi, pustiva nagajivca.“ —

„No, ali sta že doma?“ ju je pozdravil oče, ko
sta stopila v prodajalno. „Ali sta bila ves čas v cerkvi?“

„Ne, ampak tudi na trgu sva bila“, je odgovoril
Karol. „Oče, tam so lepe jaslice!“ je jel prositi Edvard.

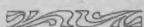
„Tako majhne in samo iz papirja. Prosim vas, kupite
nama jih!“ Oče se je zasmel. „Jaslice hočeta? Nare-
dita si jih; narejenih vama ne kupim, lenuha.“

„Saj bi jih naredila sama, pa nimava podobic.“

„Za te vama že dam, ako se bosta pridno učila
celo leto! Tukaj imata dvajset krajcarjev, kupita po-
dobic in lepenke in do večera bodo lahko narejene
jaslice.“

Dečka sta bila v nebesih. Cel popoldan sta strigla,
lepila in postavljala, a ko sta bila zvečer vse dovršila,
sta imela veselja za tisoč goldinarjev. Pa starši tudi.

Slavili so vsi srečni sveti večer.

Zimski dan.

Oj, kako si vendar
Krasen, zimski dan,
Kadar solnce sije
Na sneženo plan!

Solnček že izgubil
Je pekočo moč,
Snežec nam pa siplje
Rádost okrog koč.

Polje, travnik, gora
Zimsko spanje spi,
A odeja bela
Kot kristal žari.

Deček vozi sanke
Gorindol čez breg,
Drsa se in poje,
V kepe stiska sneg.

Ej, kaj malo njega
Srež in led skrbí,
Saj po žilah gorka
Se pretaka kri — —

Saturnin.

